Dosar nr. 5r-1009/2025
4-25146153-26-5r-16102025

H O T Ă R Î R E
În numele Legii

05 decembrie 2025 or. Rîşcani

Judecătoria Drochia sediul Rîşcani, în următoarea componenţă:

Preşedintele şedinţei, judecător: Sergiu Godorogea
Grefier: Diana Mazur
Cu participarea:
Agentului constatator al IP Rîșcani Cudelea Grigore

Examinînd în şedinţa deschisă contestaţia înaintată de Taucci Ivan împotriva procesului-verbal cu privire la contravenţie şi deciziei agentului constatator al IP Rîșcani Cudelea Grigore din 24.09.2025 în cauza contravenţională în baza art. 47^2 alin.(1) lit.c) Cod contravenţional al RM,

constată:

La data de 24 septembrie 2025, agentul constatator din cadrul Inspectoratului de Poliție Rîșcani, Cudelea Grigore, a întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție seria MAI06 372309 în baza art. 47^2 alin.(1) lit.c) Cod contravențional pentru faptul că, Taucci Ivan la data de 23 august 2025 ora 14:00 aflîndu-se pe strada ***** orașul Rîșcani, a pretins la mijloace bănești care nu i se cuvin în scopul participării la întrunire neautorizată care a avut loc în or.Rîșcani în fața Consiliului raional Rîșcani.

La data de 10 octombrie 2025, Taucci Ivan a înaintat contestație împotriva procesului-verbal cu privire la contravenţie şi deciziei agentului constatator al IP Rîșcani Cudelea Grigore din 24.09.2025 în cauza contravenţională în baza art. art. 47^2 alin.(1) lit.c) Cod contravenţional al RM.

În motivarea contestației Taucci Ivan a invocat că, la data de 24.09.2025 în localitatea raionul Rîșcani, agentul constatator ar fi stabilit că ea ar fi implicată în pretinderea şi acceptarea remunerării financiare ce nu se cuvin în scopul participăerii la întruniri, inclusiv prin amplasarea corturilor pe teritoriul acţiuni ce urmăresc încălcarea ordinii publice, a drepturilor altor persoane.

A luat cunoștință cu procesul-verbal la data de 24.09.2025.

Pentru aceste presupuse fapte i s-a aplicat o sancţiune cu amendă în sumă de 150 u.c. sau 7500 lei în baza prevederilor art. 47^2, alin. (1) din Codul Contravenţional al RM.

Nu a recunoscut vinovăția. Nu este de acord cu procesul verbal și decizia de sancționare, considerând că a fost adoptată contrar prevederilor legale și în contradicție totală cu circumstanțele de fapt.

Drept notă, contestatorul a invocat că, dacă procesul verbal la comportamentul 18 apare semnătura ultimului, precum că ar fi recunoscut contravenția, solicită a fi considerată o eroare dat fiind că intenția a fost de a semna doar că a luat cunoștință cu pornirea procesului contravențional.

În situația în care a achitat amenda, menționează că prin acest fapt categoric nu recunoaște vina și fapta contravențională. Achitarea amenzii s-a efectuat pentru a preveni unele pagube mai

mari, a evita blocarea conturilor sau surselor de plată (pensie, salariu etc) și a nu admire situația de a lipsi familia de ultimele surse de existență.

Menționează faptul că tot procesul a derulat în regim de urgență maximă, iar agentul constatator a examinat procesul, efectiv, în lipsa sa, nu i-a explicat drepturile și obligațiile, nu a asigurat dreptul la apărare a contravenientului, nu a asigurat după caz serviciile unui interpret, nu a explicat esența faptei imputate și nu a prezentat nici o probă care ar confirma acest fapt, a amenințat cu probleme și mai mari și dosare penale în caz de nesupunere.

În tot procesul de constatare a acestei presupuse contravenții a fost supus unui tratament umilitor și degradant, fapt care l-a afectat atât pe el cât și întreaga familie.

Potrivit art. 21 al Constituţiei RM orice persoană acuzată de un delict este prezumată nevinovată până când vinovăţia sa va fi dovedită în mod legal, în cursul unui proces judiciar public, în cadrul căruia i s-au asigurat toate garanţiile necesare apărării sale.

Conform art. 5 Cod contravențional, nimeni nu poate fi declarat vinovat de comiterea unei contravenții, nici supus sancțiunii contravenționale, decât în conformitate cu legea contravențională. Interpretarea extensivă defavorabilă și aplicarea prin analogie a legii contravenționale sunt interzise.

Legea contravențională nu urmărește cauzarea de suferințe fizice sau lezarea demnității omului. Nimeni nu poate fi supus la torturi, nici la pedepse sau tratamente crude, inumane ori degradante.

În conformitate cu art.7 din Codul contravenţional persoana poate fi sancţionată numai pentru contravenţia în a cărei privinţă este dovedită vinovăţia sa, cu respectarea normelor prezentului cod.

Reieșind din prevederile art. 9 din Codul Contravențional *La aplicarea legii contravenționale se ține cont de caracterul și de gradul prejudiciabil al contravenției, de persoana făptuitorului și de circumstanțele atenuante ori agravante,* (principiu) individualizării răspunderii contravenționale și sancțiunii contravenționale).

Totodată, conform art.14 alin.(l)-(3) Cod contravenţional contravenţia se săvîrşeşte cu intenţie sau din imprudenţă. Contravenţia se consideră săvîrşită cu intenţie dacă persoana care a săvîrşit-o îşi dădea seama de caracterul prejudiciabil al acţiunii sau inacţiunii sale, a prevăzut urmările ei prejudiciabile, a dorit sau a admis în mod conştient survenirea acestor urmări. Contravenţia se consideră săvîrşită din imprudenţă dacă persoana care a săvîrşit-o îşi dădea seama de caracterul prejudiciabil al acţiunii sau inacţiunii sale, a prevăzut urmările ei prejudiciabile, dar considera în mod uşuratic că ele vor putea fi evitate, ori nu îşi dădea seama de caracterul prejudiciabil al acţiunii sau inacţiunii sale, nu a prevăzut posibilitatea survenirii urmărilor ei prejudiciabile, deşi trebuia şi putea să le prevadă.

Mai mult, art.440 alin.(l) Cod contravenţional prevede că constatarea faptei contravenţionale înseamnă activitatea, desfăşurată de agentul constatator, de colectare şi de administrare a probelor privind existenţa contravenţiei, de încheiere a deciziei privind examinarea contravenţiei în temeiul constatării agentului constatator sau procesului-verbal cu privire la contravenţie, de aplicare a sancţiunii contravenţionale sau de trimitere, a dosarului, după caz, funcţionarului abilitat să examineze cauza contravenţională, din cadrul autorităţii din care face parte agentul constatator, în instanţa de judecată sau în alt organ spre soluţionare.

Conform art.442 alin.(l) din Codul contravenţional al RM, procesul-verbal cu privire la contravenţie este un act prin care se individualizează fapta ilicită şi se identifică făptuitorul. Procesul-verbal se încheie de agentul constatator pe baza constatărilor personale si a probelor acumulate. în prezenţa făptuitorului sau în absenţa lui.

Art. 374 din Codul contravenţional al RM stipulează că procesul contravenţional este activitatea desfăşurată de autoritatea competentă, cu participarea părţilor şi a altor persoane titulare de drepturi şi de obligaţii, având ca SCOP constatarea contravenţiei, examinarea si soluţionarea cauzei contravenţionale, constatarea cauzelor si condiţiilor care au contribuit la săvârşirea contravenţiei.

Potrivit alin. (2) art. 381 din Cod Contravenţional orice persoană are dreptul la examinarea şi la soluţionarea cauzei sale în mod echitabil, în termen rezonabil, de conformitate cu prezentul cod, iar în conformitate cu alin. (4), autoritatea competentă să soluţioneze cauza contravenţională are obligaţia de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă şi obiectivă, a circumstanţelor cauzei, de a evidenţia atât circumstanţele care dovedesc vinovăţia persoanei, cât şi cele care dezvinovăţesc persoana în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional, precum şi circumstanţele atenuante sau agravante.

Potrivit art.8 alin.(3) Cod de procedură penală concluziile despre vinovăţia persoanei de săvârşirea infracţiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condiţiile prezentului cod, se interpretează în favoarea bănuitului, învinuitului, inculpatului.

Cu referire la aspecte de fond şi probatoriul invocat, menţionăm următoarele:

Reieşind din natura penală a contravenţiei stabilită prin cauza Ziliberberg vs Moldova (01 mai 2005), în vederea asigurării unui proces echitabil conform exigenţelor instituite de art.6 par.2 CEDO, agentul constatator prin prisma art.440 alin.(l) Cod contravenţional al RM şi prin prisma cauzei Апщса vs Moldova (18 iulie 2010), urmează să exercite o investigaţie completă. nepărtinitoare si obiectivă în vederea acumulării materialului probator suficient si concludent pentru stabilirea circumstanţelor importante ale cauzei, determinarea existentei faptei contravenţionale. încadrarea juridică a faptei contravenţionale si administrarea probelor invocate în apărarea sa de către ultimul.

Procesul-verbal cu privire la contravenţie este un act prin care se individualizează fapta ilicită şi se identifică făptuitorul. Procesul-verbal se încheie de agentul constatator pe baza constatărilor personale şi a probelor acumulate, în prezenţa făptuitorului sau în absenţa lui.

Menţionăm că agentul constatator, care potrivit dispoziţiilor legale enunţate, era obligat să desfăşoare toate acţiunile pentru constatarea faptei contravenţionale, întocmind în acest sens un proces verbal cu privire la contravenţie, în care trebuia să individualizeze inclusiv fapta şi pedeapsa, s-a limitat doar la o întocmire formală a PV cu emiterea deciziei asupra cauzei contravenţionale.

Agentul constatator nu a examinat obiectiv materialul contravenţional şi nu a elucidat toate aspectele speţei şi acumulat probe, care ar fi demonstrat vinovăţia contravenientului.

Potrivit Deciziei de sancţionare eu aş fi pretins şi acceptat remunerare pentru a participa la întruniri cu scopul de a încalcă ordinea publică. Aceste concluzii sunt false şi abuzive.

Simpla indicare de către agentul constatator că contravenientul ar fi comis contravenţia incriminată, nu poate sta la baza sancţionării acestuia, iar de către agentul constatator nu a fost stabilit faptul dacă contravenientul a pretins sau a acceptat bani.

La caz, de către agentul constatator nu au fost prezentate probe, care să confirme faptele şi circumstanţele incriminate contravenientului. Cum a comis acesta contravenţie imputată, de către agentul constator nu a fost indicat.

Nu este există nicio probă, care să dovedească cum s-au pretins bani, de la cine s-a pretins bani, cum am acceptat bani, de la cine am primit bai, când am primit, în ce circumstanţe, pentru ce scop am primit etc.

Deci, nu este probat nici într-un fel: pretinderea sau primirea banilor, scopul primirii şi legătura cauzală între pretinsa remunerare şi acţiunea de protest.

Declară pe proprie răspundere că nu am pretins şi nu am acceptat niciun leu de la nimeni. Nu am primit remunerare.

A participat la o întrunire paşnică benevol şi în strictă conformitate cu drepturile mele fundamentale la libera exprimare şi întrunire. Nu am încălcat ordinea publică şi nu am avut niciodată scopul de astfel de încălcare.

Prin urmare, fapta inscriminată este bazată doar pe nişte constatări subiecvtive personale şi presupuneri ale agentului constatator, bazate pe unele infomraţii indirecte şi interpretabile ambiguu.

La decizia de sancţionare nu a fost anexată niciun material probator care ar demonstra componenţa contravenţiei d ela art. 472 Cod contravenţional.

Agentul de constatare a admis un grav abuz în acest sens, aplicând o sancţiune pentru o faptă care nu constituie element constitutive ale contravenţiei.

Omisiunile menţionate supra ridică dubii referitoare la respectarea la speţă a prevederilor art.425 şi 442 alin. (1) CC, ori în situaţia respectivă este dificil de stabilit care a fost materialul probator pe care l-a utilizat agentul constatator la formularea concluziilor cu privire la faptele indicate în procesul verbal contravenţional. Menţionez că omisiunile enunţate, de rând cu celelalte, apreciate în ansamblul lor au fost în măsură să afecteze echitatea procedurii în cauza dată.

Procesul verbal cu privire la contravenţie reprezintă un act probator al unei contravenţii şi trebuie să conţină menţiunile prevăzute la art. 443 Cod contravenţional. Lipsa elementelor care trebuie să figureze în procesul verbal atrage nulitatea acestuia.

Menţionează că procesul verbal s-a întocmit cu grave erori de formă şi conţinut.

Conform art. 425 din Codul Contravenţional al RM Probele sânt elemente de fapt, dobândite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenţei sau inexistenţei contravenţiei, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăţiei şi la cunoaşterea altor circumstanţe importante pentru justa soluţionare a cauzei. în calitate de probe se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace: procesul- verbal cu privire la contravenţie, procesul-verbal de ridicare a obiectelor şi documentelor, procesul-verbal de percheziţie, procesul-verbal privind cercetarea la faţa locului, procesele- verbale privind alte acţiuni procesuale efectuate în conformitate cu prezentul cod, explicaţiile persoanei în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional, declaraţiile victimei, ale martorilor, înscrisurile, înregistrările audio sau video, fotografiile, corpurile delicte, obiectele şi documentele ridicate, constatările tehnico-ştiinţifice şi medico-legale, raportul de expertiză.

De menţionat faptul că potrivit Curţii Europene, încălcările de lege comise în cadrul procesului nu trebuie reparate în detrimentul persoanei trase la răspundere contravenţională.

Omisiunile respective, aşa cum va fi elucidat în alineatele ce succed, au afectat în mod esenţial modul în care în prezenta speţă agenţii statului au înţeles să răstoarne prezumţia de nevinovăţie, ceea ce potrivit art. 445 alin. (2) CC determină nulitatea procesului verbal cu privire la contravenţie şi a deciziei agentului constatator.

Conform art. 440 din Codul Contravenţional al RM Constatarea faptei contravenţionale înseamnă activitatea, desfăşurată de agentul constatator, de colectare şi de administrare a probelor privind existenţa contravenţiei, de încheiere a procesului-verbal cu privire la contravenţie, de aplicare a sancţiunii contravenţionale sau de trimitere, după caz, a dosarului în instanţa de judecată sau în alt organ spre soluţionare.

Simpla indicare în procesul verbal cu privire la contravenţie a articolului, care prevede o sancţiune, nu presupune şi nici nu demonstrează comiterea contravenţiei de către contravenient, iar lipsa probelor afectează în mod esenţial fondul cauzei.

Conform prevederilor art.6 § 2 din Convenţia Europeană pentru Drepturile Omului orice persoană acuzată de o infracţiune este prezumată nevinovată până atunci când vinovăţia sa va fi legal stabilită. Notăm faptul că, tragerea la răspundere penală în lipsa motivelor verosimile de a bănui că persoana a săvârşit o abatere penală constituie o încălcare a Convenţiei.

Prezumţia de nevinovăţie stă la baza tuturor garanţiilor procesuale legate de protecţia persoanei în procesul penal, inclusiv, procesul contravenţional (reieşind din prevederile hotărârii CEDO în cauza Ziliberberg vs. Moldova),

Legea procesual-penală şi cea contravenţională (reieşind din prevederile hotărârii CEDO în cauza Ziliberberg vs. Moldovă) stabileşte că, răsturnarea prezumţiei nevinovăţiei sau concluziile despre vinovăţia persoanei despre săvârşirea infracţiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii, care nu pot fi înlăturate legal, se interpretează în favoarea bănuitei. Această reglementare se include în spiritul prezumţiei nevinovăţiei datorită faptului că, pedepsirea oricărei persoane pentru o faptă penală se poate realiza doar în baza unor informaţii certe şi veridice despre vinovăţia ei, neadmiţându-se presupunerile sau probele afectate de incertitudine. Chiar în cazul aprecierii probelor orice informaţie, în baza căreia se pot trage două sau mai multe concluzii opuse (în sensul apărării sau acuzării) despre aceeaşi circumstanţă, arată imposibilitatea punerii acesteia în baza unei sentinţe de vinovăţie.

Cu privire la practica CEDO despre prezumţia de nevinovăţie, în cauza Creanga c. României 2012, p.88 Curtea reaminteşte că, la aprecierea mijloacelor de probă, ea reţine criteriul probei"dincolo de orice îndoială rezonabilă".

La caz, nu există probe care să confirmă vinovăţia conmtravenientului în comiterea contravenţiei imputate şi nu confirmă, dincolo de orice îndoială rezonabilă, vinovăţia acestuia.

Art. 6 (2) CEDO «exprimă principiul prezumţiei nevinovăţiei. Acesta, inter alia, cere ca în exercitarea funcţiilor lor, membrii completului de judecată nu trebuie să aibă o idee preconceptă precum că inculpatul a comis infracţiunea de care se învinuieşte; sarcina probei fiind pe seama părţii acuzării, şi orice dubiu urmează să fie interpretat în folosul inculpatului .... » Justificarea aplicării acestui principiul, are la bază ideea că pentru societate ar fi cu mult mai bine dacă o persoană vinovată ar fi achitată, decât dacă o persoană nevinovată ar fi condamnată. Sarcina probei este în seama acuzatului numai dacă acesta are vreun motiv scuzabil, însă în cazul în care există dubii cu privire la vinovăţie, acestea urmează a fi interpretate în favoarea lui.

La caz, fapta incriminată este bazată doar pe nişte constatări vagi ale agentului constatator.

Potrivit prevederilor art.47[2] alin. (l) din Codul contravenţional al RM Coruperea privind întrunirile organizate

(1) Pretinderea, acceptarea sau primirea, personal sau prin mijlocitor, a mijloacelor financiare care nu i se cuvin, pentru sine sau pentru o altă persoană, în scopul participării la întruniri organizate, dacă fapta nu constituie corupere electorală pasivă sau infracţiune, prin care se urmăreşte:

a) încălcarea ordinii publice sau periclitarea activităţii instituţiilor publice;

b) încălcarea moralităţii publice, a drepturilor sau a libertăţilor fundamentale ale altor persoane;

c) publicitatea politică,

Din incriminarea adusă subsemnatului se indică că aş fi pretins şi acceptat surse băneşti în scopul participam la o întrunire pnn care am urmărit încălcarea ordinii publice.

În planul încadrării juridico-contravenţionale, însă, agentul constatator nu a demonstrat că ar fi pretins sau primit careva mijloacele băneşti destinate anume pentru a participa la întrunire cu scop de încălca ordinea publică.

Atenţionează asupra faptului că o cerinţă obligatorie, care reiese implicit din dispoziţia alin. (l) art.47[2] cod contravenţional, este ca mijloacele financiare să nu i se cuvină. Se are în vedere că banii, nu-i sunt legal datorate acestuia. în calitate de participant la întrunire.

În alţi termeni, este necesar ca, reieşind din reglementările normative în vigoare, participantul să nu fie îndreptăţit a accepta sau primi mijloace financiare.

Cu privire la elementele constitutive ale contravenţiei incriminate, menţionăm următoarele:

Scopul contravenţiei de corupere a alegătorilor al faptei prejudiciabile prevăzută la art.47[2] alin.(l) Cod contravenţional, este un scop special. Se are în vedere scopul participării la o întrunire prin care se urmăresc acţiuni de încălcare a ordinii publice. în prezenţa oricărui alt scop, fapta nu va putea fi calificată în baza art.47[2] Cod contravenţional. Accentuează că scopul menţionat trebuie să fie urmărit de contravenient încă de la momentul realizării laturii obiective şi nu ulterior oferirii sau dării mijloacelor băneşti.

La caz, agentul constatator nu a demonstrat că contravenientul urma să-şi asume vreun angajament ce ţine de participare la întrunire pentru a încălca ordinea publică sau că ar fi primit careva remunerări în acest scop.

Atenţionează că, în raport cu acţiunile/inacţiunile contravenientului nu există obiectul material sau imaterial al infracţiunii de corupere a participanţilor la întruniri, pe care legiuitorul l-a desemnat prin sintagma „ mijloace financiare ".

La caz, constată că probatoriul administrat în cauza contravenţională atestă că NU s-a confirmat săvârşirea de către subsemnat a faptei de corupere la o întrunire.

Coruperea întrunirilor oreanizate este o contravenţie materială şi se consumă din momentul comiterii uneia dintre modalităţile normative care desemnează faptele prejudiciabile. adică din momentul pretinderii, acceptării sau primirii, personal sau prin mijlocitor, de către un participant al mijloacelor financiare care nu i se cuvin, pentru sine sau pentru o altă persoană, în scopul participării la întruniri organizate, dacă fapta nu constituie corupere electorală pasivă sau infracţiundacă fapta nu constituie infracţiune.

Latura obiectivă a contravenţiei specificate la art. 47[2] Cod contravenţional al RM constituie în fapta prejudiciabilă exprimată în acţiunea de primire de mijloace financiare Contravenientul nu a primit nimic din aceste mijloace.

Latura subiectivă a infracţiunii specificate la art. 47[2] Cod contravenţional RM se caracterizează prin intenţie directă. Adică, agentul constatator urma să demonstreze că acţiunile contravenientului ar fi constat în pretindere, acceptare, primire a mijloacelor financiare cu intenţie directă. Aici, comunicăm că contravenientul este cetăţean liber cu proprie opinie şi dreptul de a critica şi de a protesta contra abuzurilor puterii. Astfel, că nu avea nevoie să fie corupt pentru a protesta, iar participarea acestuia la o întrunire paşnică este un drept constituţional sarantat dar nu o încălcare.

Scopul infracţiunii de corupere a întrunirilor este un scop special. Se are în vedere scopul determinării participantului să participe la întruniri pentru a încălca ordinea publică şi pentru asta să fie remunerat. în prezenţa oricărui alt scop, fapta nu va putea fi calificată în baza art. 47[2] Cod contravenţional RM.

Prin urmare, reieşind din materialul contravenţional examinat, constatăm că nu au fost acumulate probe care ar indica asupra faptului că subsemnatul contravenient ar fi pretins sau

primit mijloace financiare în scopul participării la întrunire si a comite încălcări. Acest fapt care impune instanţa de judecată să înceteze procesul contravenţional în privinţa acestuia.

Este necesar de reiterat că agentul constatator nu a făcut dovada veridicităţii situaţiei de fapt reţinute în procesul verbal prin probe certe şi de netăgăduit, astfel încât să fie răsturnat principiul in dubio pro reo.

Nicio probă nu are valoare prestabilită iar simplul fapt al întocmirii procesului verbal este insuficient pentru atragerea persoanei la răspundere contravenţională.

Agentul constatator a aplicat sancţiunea doar în baza propriilor presupuneri, nefiind prezentate alte probe care să demonstreze vinovăţia contravenientului.

Sarcina demonstrării faptelor indicate în procesul verbal revine agentului statului şi nu poate fi inversată în sensul obligării acuzatului să demonstreze nevinovăţia sa. Ori nevinovăţia se prezumă până la momentul în care este răsturnată.

Agentul constatator nici nu a făcut referire care probe concrete i-a permis să conchidă comiterea faptei indicate în procesul verbal.

Potrivit art. 458 din Codul Contravenţional al RM examinând cauza contravenţională, instanţa de judecată este obligată să determine:

a) caracterul veridic al contravenţiei imputate:
b) existenţa cauzelor care înlătură caracterul contravenţional al faptei;
c) vinovăţia persoanei în a cărei privinţă a fost pornit procesul contravenţional:
d) existenţa circumstanţelor atenuante şdsau agravante;
e) necesitatea sancţionării şi, după caz, caracterul sancţiunii contravenţionale;
f) alte aspecte importante pentru soluţionarea justă a cauzei.

Instanţa de judecată urmează să ia în considerare, pe lângă principiul de nevinovăţie şi principiul in dubio pro reo, în conformitate cu jurisprudenţa CEDO. înfăptuirea justiţiei cere ca judecătorii să nu se întemeieze pe probabilităţi ci pe certitudini dobândite pe bază de probe decisive, complete, sigure, în măsură să reflecte realitatea obiectivă.

Conform art. 375 din Codul Contravenţional al RM - Prezumţia de nevinovăţie (2) Nimeni nu este obligat să dovedească nevinovăţia sa. (3) Concluziile despre vinovăţia persoanei în săvârşirea contravenţiei nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate în condiţiile prezentului cod se interpretează în favoarea persoanei în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional.

Conform art. 460 din Codul Contravenţional al RM instanţa de judecată hotărăşte asupra cauzei contravenţionale în camera de deliberare, pronunţându-se prin hotărâre asupra aspectelor faptic şi juridic ale cauzei.

Articolul 461 din Codul contravenţional al RM prevede că în cazul în care, pe parcursul judecării cauzei, se constată vreunul din temeiurile prevăzute la art.441 şi 445, instanţa urmează să înceteze procesul contravenţional.

În acest context, constatăm că de către agentul constatator, nu au fost stabilite circumstanţele importante pentru justa soluţionare a faptei contravenţionale şi anume: comiterea faptei contravenţionale.

Contravenientul este o persoană incompetentă din punct de vedere juridic, fapt care nu i-a permis să perceapă acţiunile poliţiştilor, iar ultimii au profitat de încrederea care o avea contravenientul şi ilegal au întocmit acte, care au acuzat în final de comiterea unui contravenţii destul de serioase.

Cu referire la cele expuse supra, constatăm că, agentul constatator nu a asigurat realizarea scopului legii contravenţionale, neelucidând pe deplin, obiectiv şi sub toate aspectele circumstanţele cazului dat.

În aşa mod, a fost sancţionat/ă potrivit deciziei agentului constatator pentru o faptă care nu a fost constatată si pe care nu am comis-o. Temei de încetare a procesului contravenţional constituie inexistenţa faptului contravenţiei, potrivit lit. a) alin. (1) art. 441 temeiurile de încetare a procesului contravenţional, Cod contravenţional.

Din motivele expuse în prezenta contestaţie, deoarece în speţă procesul verbal cu privire la contravenţie este lovit de nulitate absolută, dar şi în lipsa unor probe care să demonstreze potrivit principiului dincolo de orice dubiu rezonabil, persistenţa la speţă a faptei contravenţionale şi a comiterii ei de către acuzatul contravenţional, prezumţia de nevinovăţie nu a fost răsturnată, ajung la concluzia că procesul contravenţional urmează a fi încetat, în legătură cu nulitatea acestuia şi anulată decizia de sancţionare din motiv că nu este întrunită fapta contravenţiei stabilită la art. 240 alin. (1) Cod contravenţional.

Cu privire la încălcarea de către agentul de constatare a principilor internaţionale şi constituţionale - dreptul la libera exprimare şi întrunire.

Prin sancţionarea subsemnatului au fost sfidate grav prevederile constituţionale şi jurisprudenţa CEDO referitor la dreptul al întrunire paşnică şi libera exprimare.

Or agentul constatator a omis să pună în balanţă obligaţiunea dc a analiza proporţionalitatea măsurii luate.

În realitate, constată un fapt ieşit din comun şi o persecuţie a cetăţenilor ţării pentru dreptul său la libera exprimare.

De fapt, la data menţionată în PV _subsemnatul/ta nu a încălcat nicio lege, nu a încălcat ordinea publică decât a participat la o întrunire spontană paşnică cu scop de a atrage atenţia autorităţilor la gravele probleme sociale cu care se confruntă cetăţenii.

Această acţiune a fost una perfect legală în strictă conformitate cu prevederile art. 10 şi 11 al CEDO, art. 32 şi 40 din Constituţie ţi conform prevederilor Legii privind întrunirile.

Consideră că prin sancţiunea contravenţională aplicată, de fapt, cetăţenii sunt pedepsiţi pentru critica şi protestele împotriva guvernării. Prin aceste sancţiuni şi amenzi autorităţile vor să intimideze, să persecute cetăţenii cu scop de a le limita dreptul la libera exprimare şi întrunire.

În cazul în care acest proces-verbal şi această decizie de sancţionare, întocmită cu grave încălcări de formă şi de fapt, va rămîne în vigoare, acest lucru va însemna un grav abuz şi o încălcare a prevederilor internaţionale prevăzute supra cu toate consecinţele viitoare de condamnare a Republicii Moldova.

Mai jos vom aduce un şir de argumente relevante din jurisprudenţa CEDO relevante speţei în examinare.

Dreptul la libertatea de întrunire paşnică este un drept fundamental într-o societate democratică şi, la fel ca dreptul la libertatea de exprimare, constituie unul din fundamentele unei asemenea societăţi. Prin urmare, acesta nu ar trebui interpretat în mod restrictiv [Djavit An împotriva Turciei, 2003, pct. 56; Kudrevicius şi alţii împotriva Lituaniei (MC), 2015, pct. 91)

Un comportament care nu corespunde exercitării dreptului la libertatea de „ întrunire paşnică ”poate constitui o formă de exprimare protejată de art. 10, precum în cazul unei acţiuni de protest sub forma intrării forţate neautorizate în clădirea unei instituţii oficiale (Taranenko împotriva Rusiei, 2014, pct. 69; Yezhov şi alţii împotriva Rusiei, * 2021, pct. 27).

Actele neviolente săvârşite în timpul unei întruniri sunt protejate de art. 11. Curtea a considerat că blocarea drumurilor publice şi alte comportamente fizice care obstrucţionează în

mod intenţionat traficul şi cursul normal al vieţii intră sub incidenţa art. 11 [Barraco împotriva Franţei, 2009, pct. 39; Lucas împotriva Regatului Unit (dec.), 2003].

Ocuparea paşnică a unui spaţiu pentru o perioadă lungă de timp, deşi constituie o încălcare evidentă a dreptului intern, poate f considerată o „întrunire paşnică" (Cisse împotriva Franţei, 2002, pct. 39-40; Tuskia şi alţii împotriva Georgiei, 2018, pct. 73; Annenkov şi alţii împotriva Rusiei, 2017, pct. 123).

Dreptul la libertatea de întrunire include dreptul de a alege ora, locul şi modul de desfăşurare a întrunirii, în limitele stabilite la art. 11 § 2 (Săska împotriva Ungariei, 2012, pct. 21). Prin urmare, în cazul în care locul desfăşurării întrunirii este crucial pentru participanţi, un ordin de schimbare a acestuia poate constitui o ingerinţă în exercitarea dreptului lor la libertatea de întrunire, garantat de art. 11 din Convenţie (Organizaţia Macedoneană Unită Ilinden şi Ivanov împotriva Bulgariei, 2005, pct. 103; Lashmankin şi alţii împotriva Rusiei, 2017, pct. 405).

Chiar dacă există un risc real ca o întrunire să aibă ca rezultat tulburări, ca urmare a unor evoluţii care nu pot fi controlate de persoanele care o organizează, nu înseamnă că această întrunire, în sine, nu intră sub incidenţa art. 11 § 1, iar orice restricţie impusă acesteia trebuie să fie conformă cu dispoziţiile paragrafului 2 al acestei dispoziţii (Schwabe şi M. G. împotriva Germaniei, 2011, pct. 103).

Obstrucţionarea unor artere rutiere, în cadrul unei demonstraţii, este un comportament considerat paşnic în sine. Deşi comportamentul fizic prin care este obstrucţionată în mod intenţionat circulaţia şi cursul normal al vieţii, cu scopul de a perturba serios activităţile desfăşurate de alte persoane, nu este neobişnuit în cadrul exercitării libertăţii de întrunire în societăţile moderne, acest tip de comportament nu ţine de esenţa acestei libertăţi, astfel cum este protejată de art. 11 din Convenţie. Această stare de fapt are implicaţii asupra oricărei aprecieri a „ necesităţii'' în temeiul art. 11 [Kudrevicius şi alţii împotriva Lituaniei (MC), 2015. pct. 97, cu trimiterile şi exemple suplimentare). De asemenea, ocuparea clădirilor publice este considerată, în general, un comportament paşnic, în pofida ilegalităţii sale şi a perturbărilor pe care le poate provoca (Cisse împotriva Franţei, 2002, pct. 39-40; Tuskia şi alţii împotriva Georgiei, 2018, pct. 73; Annenkov şi alţii împotriva Rusiei, 2017, pct. 126).

O întrunire viciată de acte de violenţă izolate nu este considerată, în mod automat, nepaşnică, astfel încât să nu beneficieze de protecţia oferită de art. 11.0 persoană nu încetează să se bucure de dreptul la libertatea de întrunire paşnică din cauza unor acte de violenţă sporadice sau a altor infracţiuni comise de alte persoane în cursul demonstraţiei, dacă persoana în cauză îşi păstrează intenţiile şi comportamentul paşnice (Ezelin împotriva Franţei, 1991, pct. 53; Frumkin împotriva Rusiei, 2016, pct. 99; Laguna Guzman împotriva Spaniei, 2020, pct. 35). Posibilitatea ca persoane cu intenţii violente - nu membrii asociaţiei organizatoare - să participe la demonstraţie nu poate, în sine, să determine anularea acestui drept (Primov şi alţii împotriva Rusiei, 2014, pct. 155).

Statele trebuie nu doar să se abţină de la aplicarea unor restricţii indirecte nerezonabile asupra dreptului la libertatea de întrunire paşnică, ci şi să protejeze acest drept. Deşi scopul esenţial al art. 11 este protejarea persoanelor particulare împotriva ingerinţelor arbitrare ale autorităţilor publice în exercitarea drepturilor protejate, poate exista, în plus, obligaţia pozitivă de a asigura exercitarea efectivă a acestor drepturi [Kudrevicius şi alţii împotriva Lituaniei (MC), 2015, pct. 158; Djavit An împotriva Turciei, 2003, pct. 57].

Este posibil ca o demonstraţie să deranjeze sau să ofenseze persoanele care se opun ideilor sau revendicărilor pe care aceasta doreşte să le promoveze. Participanţii trebuie totuşi să poată desfăşura demonstraţia fără să se teamă că vor fi supuşi la violenţe fizice de către adversarii lor;

această teamă ar putea să descurajeze asociaţiile sau alte grupuri care susţin idei sau interese comune să îşi exprime în mod deschis opiniile asupra unor chestiuni foarte controversate, care afectează comunitatea. în democraţie dreptul de a contrademonstra nu se poate extinde la a inhiba exercitarea dreptului de a demonstra Plattform „Ârzte fur das Leben ” împotriva Austriei, 1988, pct. 32).

Prin urmare, statele contractante au obligaţia de a lua măsuri rezonabile şi adecvate pentru a asigura desfăşurarea paşnică a demonstraţiilor legale (Organizaţia Macedoneană Unită llinden şi Ivanov împotriva Bulgariei, 2005, pct. 115).

Simpla existenţă a unui risc nu este suficientă pentru interzicerea evenimentului: în cadrul evaluării lor, autorităţile trebuie să prezinte estimări concrete ale nivelului potenţial de perturbare, pentru a aprecia care sunt resursele necesare pentru a neutraliza ameninţarea pe care o reprezintă ciocnirile violente (Făber împotriva Ungariei, 2012, pct. 40; Barankevich împotriva Rusiei, 2007, pct. 33). 45. Dacă orice probabilitate a existenţei unor tensiuni şi interacţiuni agresive între grupurile adversare, în timpul unei demonstraţii, ar justifica interzicerea acesteia, societatea ar fi pri vată de posibilitatea de a asculta puncte de vedere diferite cu privire la orice problemă care ofensează sensibilitatea opiniei majoritare (Stankov şi Organizaţia Macedoneană Unită Ilinden împotriva Bulgariei, 2001, pct. 107). 46. Interzicerea necondiţionată a unei contrademonstraţii este o măsură extremă, care necesită o justificare specială, îndeosebi atunci când demonstraţia respectivă priveşte o chestiune de interes public (Ollinger împotriva Austriei, 2006, pct. 44).

Refuzul de a-i permite unei persoane să călătorească în scopul participării la o întrunire constituie, de asemenea, o ingerinţă (Djavit An împotriva Turciei, 2003, pct. 61-62). Acelaşi lucru este valabil şi pentru anumite măsuri luate de autorităţi în cursul unei manifestaţii, precum dispersarea acesteia sau arestarea participanţilor la aceasta, precum şi sancţiunile impuse pentru participarea la aceasta (Kasparov şi alţii împotriva Rusiei, 2013, pct. 84; Gafgaz Mammadov împotriva Azerbaidjanului, 2015, pct. 50). Folosirea forţei de către agenţi de poliţie împotriva unor participanţi paşnici, în timpul dispersării unei întruniri sau pentru menţinerea ordinii publice, constituie o ingerinţă în exercitarea dreptului la libertatea de întrunire paşnică (Laguna Guzman împotriva Spaniei, 2020, pct. 42; Zakharov şi Varzhabetyan împotriva Rusiei, 2020, pct. 88).

Orice ingerinţă şi restricţie a dreptului la libertatea întrunirilor trebuie să fie prevăzută de lege, să urmărească un scop legitim şi să fie necesară într-o societate democratică. Aceste cerinţe nu sunt respectate în cazul procesului contravenţional din speţă.

Expresia „prevăzută de lege” nu doar impune ca măsura contestată să aibă un temei juridic în dreptul intern, ciface referire, de asemenea, la calitatea legii în discuţie, care ar trebui să fie accesibilă persoanei în cauză şi previzibilă în ceea ce priveşte efectele sale [Kudrevicius şi alţii împotriva Lituaniei (MC), 2015, pct. 108-110]. în special, o normă nu poate fi considerată o „lege” decât dacă este formulată cu suficientă precizie pentru a permite cetăţenilor - dacă este necesar, cu asistenţa adecvată - să prevadă, într-o măsură care să fie rezonabilă în circumstanţele respective, consecinţele pe care le poate avea o anumită acţiune (Djavit An împotriva Turciei, 2003, pct. 65).

Pentru a îndeplini cerinţele privind calitatea legii, dreptul naţional trebuie să ofere o anumită protecţie juridică împotriva atingerilor arbitrare aduse de autoritatea publică drepturilor garantate de Convenţie. Atunci când este vorba de chestiuni legate de drepturile fundamentale, legea ar fi contrară preeminenţei dreptului, unul dintre principiile de bază ale unei societăţi democratice consacrate de Convenţie, dacă puterea de apreciere acordată executivului nu ar avea

nicio limită. în consecinţă, legea trebuie să indice cu suficientă claritate întinderea şi modul de exercitare a unei astfel de puteri discreţionare [Navalnyy împotriva Rusiei (MC), 2018, pct. 115).]. 57. Aşadar, în cauza Lashmankin şi alţii împotriva Rusiei (2017, pct. 430), s-a constatat că dispoziţiile legale interne, care permiteau executivului să propună schimbarea locaţiei, orei şi datei sau a modului de desfăşurare a evenimentelor publice şi care nu prevedeau garanţii juridice adecvate şi eficiente împotriva exercitării arbitrare şi discriminatorii a acestei puteri, nu îndeplineau cerinţele Convenţiei privind „calitatea legii".

În mod similar, marja largă de apreciere de care dispuneau autorităţile executive pentru a stabili tipul de comportament care putea fi încadrat ca „ eveniment public ", supus obligaţiei de notificare oficială, în lipsa unor criterii pentru a putea face distincţia între un eveniment public şi o întrunire neoficială, a determinat Curtea să se îndoiască de faptul că măsurile represive de natură administrativă, impuse pentru nerespectarea procedurii de notificare, erau „prevăzute de lege " [Navălnyy împotriva Rusiei (MC), 2018, pct. 117-118].

Cerinţa privind interpretarea restrictivă a excepţiilor de la dreptul la libertatea de întrunire se aplică, de asemenea, scopurilor legitime enumerate la art. 11 § 2. în special „apărarea ordinii" - unul dintre motivele invocate cel mai frecvent, permise pentru restrângerea exercitării dreptului la libertatea de întrunire - trebuie să fie interpretată într-un sens restrâns, în conformitate cu sintagma „la defense de Γ ordre" utilizată în versiunea franceză [Navalnyy împotriva Rusiei (MC), 2018, pct. 122].

Indiferent dacă admite sau nu faptul că autorităţile au urmărit un scop legitim sau dacă respinge scopurile menţionate de Guvern, Curtea poate să examineze un capăt de cerere formulat în temeiul art. 18, potrivit căruia măsurile în cauză au urmărit un scop ascuns, cum ar fi persecuţia politică (ca scop unic sau în plus faţă de un scop legitim).

Măsura în cauză trebuie să răspundă unei „nevoi sociale imperioase" şi să fie proporţională cu „scopul legitim", iar motivele invocate de autorităţile naţionale pentru a justifica măsura trebuie să fie „relevante şi suficiente ". Autorităţile naţionale trebuie să aplice norme conforme cu principiile prevăzute la art. 11 şi, în plus, trebuie să îşi bazeze deciziile pe o apreciere acceptabilă a faptelor relevante. Principiul proporţionalităţii impune păstrarea unui echilibru între cerinţele scopurilor enumerate la paragraful 2, pe de o parte, şi cerinţele liberei exprimări a opiniilor prin cuvinte, gesturi sau chiar păstrarea tăcerii, de către persoane adunate pe stradă sau în alte locuri publice, pe de altă parte [Kudrevicius şi alţii împotriva Lituaniei (MC), 2015, pct. 142-144].

Libertatea de întrunire, astfel cum este consacrată la art. 11 din Convenţie, protejează o demonstraţie care poate să deranjeze sau să ofenseze persoanele care se opun ideilor sau revendicărilor pe care aceasta doreşte să le promoveze. Orice măsură care aduce atingere libertăţii de întrunire şi de exprimare, cu excepţia cazurilor de instigare la violenţă sau de respingere a principiilor democratice - oricât de şocante şi inacceptabile le-ar putea părea autorităţilor anumite opinii sau cuvinte utilizate - aduce un deserviciu democraţiei şi deseori chiar o pune în pericol [Kudrevicius şi alţii împotriva Lituaniei (MC), 2015, pct. 145; Stankov şi Organizaţia Macedoneană Unită llinden împotriva Bulgariei, 2001, pct. 97].

Evenimentele publice legate de viaţa politică naţională sau locală trebuie să beneficieze de o protecţie solidă, în conformitate cu art. 11. Rare sunt situaţiile în care o întrunire poate fi interzisă în mod legitim din cauza conţinutului mesajului pe care participanţii doresc să îl transmită. Guvernul nu ar trebui să dispună de puterea de a interzice o demonstraţie deoarece consideră că „mesajul" demonstranţilor este greşit, în special atunci când principala ţintă a criticilor este însăşi autoritatea care are competenţa de a autoriza sau de a interzice desfăşurarea

întrunirii publice în cauză. Restrângerile aplicate libertăţii de reuniune care sunt bazate pe conţinut ar trebui să fie supuse celui mai strict control din partea Curţii [Navalnyy împotriva Rusiei, (MC), 2018, pct. 136; Primov şi alţii împotriva Rusiei, 2014, pct. 134-135].

Cu toate acestea, o interdicţie generală a demonstraţiilor poate fi justificată doar dacă există un pericol real ca acestea să aibă ca rezultat tulburarea ordinii, care nu poate fi prevenită prin alte măsuri mai puţin severe. în această privinţă, autoritatea trebuie să ţină seama de efectul unei interdicţii a demonstraţiilor care nu constituie în sine un pericol pentru ordinea publică. Interdicţia poate fi considerată necesară în sensul art. 11 § 2 din Convenţie numai în cazul în care inconvenientele cauzate de asemenea demonstraţii sunt compensate în mod evident de considerente de securitate care justifică emiterea interdicţiei şi în cazul în care nu există posibilitatea de a evita astfel de efecte secundare nedorite ale interdicţiei printr-o limitare considerabilă a întinderii acesteia în ceea ce priveşte aplicarea teritorială şi durata acesteia [Christians against Racism and Fascism (Asociaţia „Creştini împotriva rasismului şi fascismului") împotriva Regatului Unit, 1980].

O ingerinţă în exercitarea dreptului la libertatea de întrunire constând în perturbarea, dispersarea unei întruniri sau arestarea participanţilor nu poate fi justificată decât prin motive de fond specifice şi formulate în mod explicit, cum ar fi existenţa unor riscuri grave prevăzute de lege [Navalnyy împotriva Rusiei (MC), 2018, pct. 137], şi numai după ce participanţilor li s- a acordat suficient posibilitatea de a-şi manifesta punctele de vedere (Eva Molnár împotriva Ungariei, 2008, pct. 42 şi 43). 83. Indiferent dacă poliţia intervine ca răspuns la perturbarea vieţii cotidiene, cauzate de întrunire, cum ar fi blocarea traficului rutier, sau pentru a pune capăt actelor de violenţă comise de participanţii la aceasta, folosirea forţei trebuie să rămână proporţională cu scopurile legitime de apărare a ordinii şi de protecţie a drepturilor altora (Oya Ataman împotriva Turciei, 2006, pct. 41-43; Laguna Guzman împotriva Spaniei, 2020, pct. 54).

în concluzie constatăm că:

- Agentul constatator eronat a interpretat şi încadrat juridic acţiunile sale;
- Nu a existat nicio corupere cu scop de a participa la o întrunire ilegală sau pentru a comite încălcări. A fost doar o întrunire paşnică spontană în strictă corespundere cu prevederile Legii privind întrunirile;
- Nu au fost respectate drepturile procedurale, nu au fost explicate driturile, nu a fost asigurat dreptul la apărare;
- Faptele descrise în procesul-verbal nu au nicio legătură cauzală cu norma materială invocată şi sancţiunea contravenţională aplicată. Astfel este grav încălcat principiul individualizării pedepsei
- Nu ea fost demonstrată vinovăţia persoanei;
- Prin aplicarea sancţiunii este grav încălcat dreptul la libera exprimare şi întrunire;

Păstrarea acestei sancţiuni va însemna un grav abuz şi o iminentă condamnare a ţării de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

Respectarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale constituie însăşi esenţa unei societăţi democratice, iar obligaţia statului de a se conforma cu bună-credinţă obligaţiilor asumate constituie un principiu fundamental al răspunderii internaţionale a statelor.

Această obligaţie generală, este impusă tuturor organelor de drept, care trebuie să se asigure că activitatea lor, urmează să o realizeze în limitele şi în concordanţă cu legea fundamentală existentă, totodată, să asigure calitatea legislaţiei.

Își întemeiază prezenta contestație în baza prevederilor ari. 6 CEDO. ari. 20, 21 din Constituție, art. ari. 5, 7. 381,384, 441.443, 445, 448, 446, 454. 462 Cod contravențional, prin

care solicită, admiterea contestației și Anularea procesului verbal cu privire la contravenţie şi a Deciziei de sancţionare din data de 24.09.2025 în privinţa mea, cu încetarea procesului contravenţional în legătură cu lipsa faptei contravenţionale.

Contestatorul Taucci Ivan, fiind citat legal despre data, ora și locul desfășurării ședinței de judecată nu sa prezentat, necomunicînd instanței motivele neprezentării.

Instanţa de judecată consideră, informații despre data locul și ora ședinței de judecată pe cauza dată au fost făcute publice și pe site-ul oficial al instanței de judecată, ce se asimilează cu citarea publică. Astfel, instanța de judecată, ţinând cont că odată ce în cauză, procedura citării legale a fost executată, făcând și trimitere la art. 455 alin. (3) Cod contravenţional şi având în vedere practica Curţii Europene a Drepturilor Omului (cauzele Ponomaryov vs. Ucraina şi Avramenco vs. Moldova) a concluzionat că amânarea examinării cauzei nu poate fi nelimitată, dată fiind obligația părților de a se interesa, la intervale rezonabile, de stadiul procesului de care au cunoștință, iar în acest sens, dispunînd examinarea cauzei în lipsa acestuia.

Agentul constatator al IP Rîșcani Cudelea Grigore, fiind audiat în cadrul ședinței de judecată a declara că, în baza materialului înhregistrat în REI-2 cu nr. 2902 din 23.08.2025 a fost pornit procesul contravențional pe semnele componenței contravenției prevăzute de art. 47^2 alin.(1) lit.c) Cod conravențional al Republicii Moldova. Astfel, avînd la bază probele cauzei contravenționale și anume pe segevența video prin care se adeverește că, cet. Taucci Ivan loc. satul Răcăria raionul Rîșcani a participat la întrunire neautorizată, care a avut loc la Data de 23.08.2025 în fața Consiliului raional Rîșcani. Ca rezultat, în privința cet. Taucci Ivan a fost încheiat proces-verbal cu privire la contravenție fiindu-i aplicată sancțiune sub formă de amendă în mărime de 100 u.c. În calitate de agent constatator susține decizia procesului verbal cu privire la contravenție și consideră că contestația cet. Taucci Ivan nu este bazată pe probe. Totodată, la examinarea cazului s-a respectat prevederile art. 381 al. 4 al Codului contravențional al Republicii Moldova și a soluționat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, legal a primit decizia de sancționare în privința lui Taucci Ivan, reieșind din prevederile vart. 42, 43 al Codului contravențional al Republicii Moldova aplicînd o sancțiune sub formă de amendă în limitele Legii indicate. Solicită respingerea contestației depuse de către Taucci Ivan din motivul că este nefondată și neîntemeiată.

Analizând și apreciind probele în ansamblu, sub toate aspectele şi în mod obiectiv, din punctul de vedere al pertinenţei şi concludenţei, instanţa, după intima convingere, consideră necesar a respinge contestația depusă împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție și a deciziei agentului constatator, reieşind din următoarele considerente.

În sensul art. 395 alin. (1) p.2) și (1^1) Cod contravenţional, instanţa judecă contestaţiile împotriva deciziilor autorităţilor competente să soluţioneze cauzele contravenţionale, procurorului.

Contestaţia împotriva deciziei în cauza contravenţională se examinează de către instanţa de judecată în a cărei rază teritorială activează autoritatea competentă sau procurorul care a emis decizia, ori de către instanţa de la locul unde îşi are sediul autoritatea competentă, pentru cazurile prevăzute la art.394 alin. (1^1).

Potrivit alin. (1) art. 448 al Codului contravenţional, contravenientul, victima sau reprezentantul acestora, procurorul, dacă este parte în cauza contravenţională, în cazul în care nu sînt de acord cu decizia agentului constatator sau în cazul în care aceasta a fost emisă cu încălcarea normelor procesuale stabilite de prezentul cod, sînt în drept să conteste decizia emisă asupra cauzei contravenţionale. Termenul de contestare a deciziei agentului constatator este de 15 zile de la data emiterii acesteia sau, pentru părţile care nu au fost prezente la şedinţa de

examinare a cauzei contravenţionale, de la data înmînării copiei de pe decizia respectivă în condiţiile art.447[1] alin. (8).

Conform procesului-verbal din 24.09.2025 și deciziei agentului constatator din 24.09.2025, s-a constatat comiterea de către *Taucci Ivan* a contravenției prevăzute la art. 47[2] alin. (1) lit.c) Cod contravențional.

Fiind întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție și decizia de sancționare din 24.09.2025 în absența lui *Taucci Ivan*, potrivit scrisoarei de expediere înregistrată cu nr. 10425 din 24.09.2025 a fost expediată copia procesului verbal cu privire la contravenție lui *Taucci Ivan* ca urmare contestația înregistrată la data de 10.10.2025, instanța constată respectat termenul de contestare prevăzut la art. 448 alin. (1) Cod contravențional.

Reieşind din natura penală a contravenţiei, stabilită prin cauza Ziliberberg vs Moldova (01 mai 2005), în vederea asigurării unui proces echitabil conform exigenţelor instituite de art.6 § 2 CEDO, agentul constatator prin prisma art.440 alin.(1) Cod Contravenţional şi prin prisma cauzei Anuşca vs Moldova (18 iulie 2010), urmează să exercite o investigaţie completă, nepărtinitoare şi obiectivă în vederea acumulării materialului probator suficient şi concludent pentru stabilirea circumstanţelor importante ale cauzei, determinarea existenţei faptei contravenţionale, încadrarea juridică a faptei contravenţionale şi administrarea probelor invocate în apărarea sa de către ultimul.

Cu referire la legalitatea procesului-verbal cu privire la contravenție, analizând cuprinsul acestuia prin raportare la cerințele prevăzute de lege sub sancțiunea nulității absolute, instanța constată că dispozițiile legale în materie au fost respectate.

Astfel, procesul-verbal cuprinde toate mențiunile prevăzute de art.443 din Codul contravenţional, sub sancțiunea nulității absolute, descrierea faptei fiind detaliată, cu arătarea tuturor împrejurărilor în care contravenția a fost săvârșită, data și timpul săvârșirii contravenției, precum și a numelui și datelor de identitate (IDNP) ale petentului, fiind indicat locul săvârșirii acesteia, figurând și semnătura agentului constatator.

Instanța reține că au fost respectate dispozițiile legale prevăzute sub sancțiunea nulității absolute, or, analizând minuțios actul contestat, instanța constată că, la redactarea procesului – verbal cu privire la contravenție, agentul constatator a acordat o deplină eficiență prevederilor art.443 și art.445 Cod contravențional, consemnând în cuprinsul actului contestat toate circumstanțele cauzei care au importantă pentru stabilirea faptelor şi consecințelor lor juridice, iar alegațiile contestatarului sunt neîntemeiate.

În consecință, instanța constată că forța probantă a actului atacat nu a fost înlăturată, el bucurându-se în continuare de prezumția de legalitate și temeinicie instituită de lege în favoarea sa.

În continuare, instanţa de judecată reţine că au fost respectate dispoziţiile legale prevăzute sub sancţiunea nulităţii absolute, iar invocarea acestui fapt în contestație nu și-a găsit confirmarea.

În ceea ce priveşte temeinicia procesului-verbal cu privire la contravenţie, instanţa va reţine aplicabilitatea în speţă a dispoziţiilor art. 6 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului, astfel cum au fost acestea interpretate în jurisprudenţa Curţii Europene a Drepturilor Omului, care are caracter obligatoriu pentru statele semnatare.

Normele pretinse a fi încălcate de către contravenient sunt adresate tuturor cetăţenilor şi nu priveşte o categorie aparte de persoane, scopul aplicării acestor norme fiind punitiv şi preventiv, astfel încât sunt valabile garanţiile prevăzute de art. 6 din Convenţia Europeană a

Drepturilor Omului privind dreptul la un proces echitabil în materie penală (Lauko v. Slovacia, 2 septembrie 1998; Nicoleta Gheorghe v. România, 3 aprilie 2012, §§25-26). Articolul 6 §2 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului garantează dreptul la respectarea prezumţiei de nevinovăţie, ca element al dreptului la un proces echitabil în materie penală.

În conformitate cu art. 8 alin. (2) din Codul contravenţional, este supusă răspunderii contravenţionale numai persoana care a săvîrşit cu intenţie sau din imprudenţă o faptă prevăzută de legea contravenţională.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din acelaşi Cod, constatarea faptei contravenţionale înseamnă activitatea, desfăşurată de agentul constatator, de colectare şi de administrare a probelor privind existenţa contravenţiei, deciziei privind examinarea contravenţiei în temeiul constatării agentului constatator sau procesului-verbal cu privire la contravenţie, de aplicare a sancţiunii contravenţionale sau de trimitere, a dosarului, după caz, funcționarului abilitat să examineze cauza contravențională, din cadrul autorității din care face parte agentul constatator, în instanţa de judecată sau în alt organ spre soluţionare.

În conformitate cu art. 442 alin. (1) din Codul contravenţional, procesul-verbal cu privire la contravenţie este un act prin care se individualizează fapta ilicită şi se identifică făptuitorul. Procesul-verbal se încheie de agentul constatator pe baza constatărilor personale şi a probelor acumulate, în prezenţa făptuitorului sau în absenţa lui.

Potrivit art. 47^2 alin. (1) lit.c) Cod contravențional*, pretinderea, acceptarea sau primirea, personal sau prin mijlocitor, a mijloacelor financiare care nu i se cuvin, pentru sine sau pentru o altă persoană, în scopul participării la întruniri organizate, dacă fapta nu constituie corupere electorală pasivă sau infracțiune, prin care se urmărește: publicitatea politică, se sancționează cu amendă de la 100 la 150 de unități convenționale aplicată persoanei fizice, cu amendă de la 300 la 500 de unități convenționale aplicată persoanei cu funcție de răspundere cu privarea de dreptul de a deține o anumită funcție sau de dreptul de a desfășura o anumită activitate pe un termen de la 3 la 6 luni.*

Instanța de judecată atestă că, acțiunile contestatorului *Taucci Ivan* au fost încadrate în conformitate cu art. 47^2 alin. (1) Cod Contravențional, respectiv, cu privire la starea de fapt fixată de agentul constatator în procesul-verbal cu privire la contravenţie şi în corespundere cu art. 425 alin. (2), (3), (4), (5) Cod Contravenţional, instanţa de judecată reţine că aceasta a fost confirmată prin probe pertinente, concludente şi utile cazului contravenţional, și anume:

-procesul-verbal cu privire la contravenție cu Seria şi nr. MAI06 372309 din 24 septembrie 2025;
(f.d. 34)

-raportul agentului constatator Cudelea Grigore din 23 august 2025 (f.d. 26)

-procesul-verbal de examinare a obiectului din 03.09.2025 (f.d.27)

-procesul-verbal de examinare a obiectului din 04.09.2025 (f.d.28)

-planșele fotografice din 23 august 2025 (f.d. 29-30)

-discul cu înregistrările video a mitengului neautorizat din 23.08.2025 cu imagini video de participare a lui Taucci Ivan.

În această ordine de idei instanța reține că, agentul constatator a făcut dovadă stării de fapt prin înscrisurile depuse la dosar și apreciate de instanță, iar instanța reține că încheierea procesului-verbal cu privire la contravenție este temeinică. Sub acest aspect instanța conchide că, față de probele administrate în cauză prezumția de legalitate a actului administrativ, din care decurge prezumția de autenticitate şi prezumția de veridicitate, nu au fost răsturnate în cazul de

față, în condițiile în care săvârșirea faptei contravenționale a fost constatată pe baza constatărilor personale a agentului constatator și a probelor acumulate, iar lui *Taucci Ivan* i-a fost dată posibilitatea de a face dovada contrarie celor consemnate în procesul-verbal cu privire la contravenție, propunând probe în dovedirea susținerilor sale și fiind administrate probele încuviințate acesteia, însă prin aceste probe ea nu a reușit să răstoarne prezumția de legalitate, valabilitate și autenticitate de care se bucură actul contestat.

În consolidarea acestei poziții instanța de judecată remarcă că, procesului-verbal cu privire la contravenție, fiind întocmit de un organ al statului aflat în exercițiul funcțiunii, trebuie sa i se recunoască valoarea probatorie sub aspectul constatării stării de fapt, ca efect al triplei prezumții de autenticitate, veridicitate și legalitate. În acest sens este de menționat că, în jurisprudența CEDO s-a reținut în mod constant că prezumțiile nu sunt, în principiu, contrare Convenției. În așa mod Curtea a constatat anterior că, prezumțiile de fapt și de drept se regăsesc în orice sistem de drept. În principiu, Convenția nu derogă de la acestea, însă în materie penală obligă statele contractante să nu depășească un anumit prag. În special, articolul 6 § 2 impune statelor să aibă în vedere aceste prezumții, aceasta în limite rezonabile, ținând cont de gravitatea faptelor și păstrând dreptul la apărare (*Salabiaku împotriva Franței, hotărârea din 7 octombrie 1988, seria A, nr. 141A, pag. 15, pct. 28; Telfner împotriva Austriei, nr. 33501/96, pct. 16, 20 martie 2001*).

Astfel, instanța consideră că vinovăția contravenientului în comiterea contravenției incriminate a fost integral dovedită prin probele pertinente și concludente prezentate și cercetate în cadrul ședinței de judecată de către agentul constatator, *iar contravenientul nu a prezentat instanței careva probe pertinente și concludente, în corespundere cu principiul contradictorialității, în combaterea celor constatate de către agentul constatator, de aceia faptele constatate de către agentul constatator sunt apreciate de instanţa de judecată ca fiind veridice, reflectînd evenimentele ce au avut loc în realitate.*

Prin urmare acțiunile lui *Taucci Ivan* corect au fost încadrate în conformitate cu art. 47^2 alin. (1) lit.c) Cod contravențional*, pretinderea, acceptarea sau primirea, personal sau prin mijlocitor, a mijloacelor financiare care nu i se cuvin, pentru sine sau pentru o altă persoană, în scopul participării la întruniri organizate, dacă fapta nu constituie corupere electorală pasivă sau infracțiune, prin care se urmărește: publicitatea politică.*

Instanța reține că, procesul verbal cu privire la contravenție este un act juridic administrativ ce se bucură, datorită calității de reprezentant al statului a celui ce îl încheie, de o prezumție de validitate și temeinicie, prezumție care este însă relativă și care poate fi răsturnată prin administrarea probei contrarii.

La caz, în contestația depusă împotriva procesului verbal cu privire la contravenție și decizia de sancționare, *Taucci Ivan nu a prezentat nici o probă în susținerea poziției sale, limitîndu-se la invocarea formală a unor neajunsuri.* De aceea, în opinia instanței de judecată, nu sunt temeiuri de a pune la îndoială corectitudinea acțiunilor agentului constatator și legalitatea procesului verbal și a hotărîrii contestate. Or, după prevederile art. 8 alin. (2) din Codul contravențional, persoana care a săvîrșit cu intenție sau din imprudență o faptă prevăzută de legea contravențională este supusă răspunderii contravenționale.

În speță, instanța constată că în cadrul cauzei contravenționale a fost respectat principiul dreptății, contrar alegațiilor contravenientului, iar agentul constatator a întreprins toate măsurile necesare, în vederea stabilirii vinovăției contravenientului și a elucidării cauzei date, or probele anexate de către agent la dosar dovedesc pe deplin vinovăția contravenientului în comiterea contravenției prevăzute de art. 47^2 alin. (1) lit.c) Cod contravențional.

În ceea ce privește sancțiunea amenzii, elementul esențial în funcţie de care instanța analizează aplicabilitatea art. 6 este caracterul preventiv și punitiv, și va fi aplicabil sub aspect penal, atât timp cât amenda este un mijloc de constrângere a contravenientului și o măsură de prevenire a săvârșirii de noi fapte.

Astfel, sancțiunea aplicată de către agentul constatator instanța apreciază că, aceasta a fost aplicată în limitele impuse de art. 34 alin. (2) Codul contravențional și în limitele stabilite de art. 47^2 alin. (1) lit.c) Cod contravențional.

Instanţa conchide că, faţă de probele administrate în cauză, prezumţia de legalitate a actului administrativ, din care decurge prezumția de autenticitate și prezumţia de veridicitate nu au fost răsturnate în cazul de faţă, în condiţiile în care săvârşirea faptei contravenţionale a fost constată pe baza constatărilor personale a agentului constatator şi a probelor acumulate.

În ipostaza creată și descrisă supra, vinovăţia contravenientului în săvârşirea contravenţiei şi-a găsit deplină confirmare prin probele administrate, care în ansamblu coroborează între ele, se completează unele pe altele, nu trezesc nici o îndoială şi dovedesc cert cele expuse mai sus.

De rînd cu acest fapt, instanța apreciază ca declarativ argumentul contestatarului *Taucci Ivan* precum că nu este de acord cu actul întocmit de către agentul constatator, dat fiind faptul că nu a comis contravenția de care este învinuit, or această poziție de către instantă este privită ca fiind o metodă de apărare în condițiile în care la materialele cauzei există probe pertinente și concludente care în ansamblu din punct de vedere al coroborării dovedesc săvârșirea faptei imputate.

Mai mult, nerecunoașterea vinei de către contravenient, reprezintă în principal un drept al contravenientului de a nu se auto-incrimina, garantat de art. 6 CEDO, or, persoana care pe parcursul procesului contravențional are calitatea procesuală de contravenient nu poate fi urmărită pentru depunerea declarațiilor false sau refuzul de a face declarații.

Afirmațiile contestatarei precum că agentul constatator eronat a interpretat și încadrat juridic acțiunile sale, instanța de judecată le respinge, or, studiind procesul verbal recurat instanța reține că acesta conține descrierea faptei contravenționale și încadrarea sa juridică neexistînd careva temeiuri de declarare a nulității absolute a procesului-verbal cu privire la contravenție conform prevederilor art. 445 alin. (1) Cod contravențional.

Drept concluzie, instanța de judecată stabilește că, la încheierea procesului verbal cu privire la contravenție și aplicarea sancțiunii contravenționale prin care s-a dispus recunoașterea lui *Taucci Ivan* vinovată în săvîrșirea contravenției prevăzute de art. 47^2 alin. (1) lit.c) Cod contravențional, agentul constatator a respectat prevederile art. 443 din Codul contravențional și a determinat caracterul veridic al contravenției inciminate, fiind acordată atenție cuvenită prevederilor art. art. 5-9 din Codul contravențional și anume principiul legalității și egalității în fața legii, principiul dreptății și caracterul personal al răspunderii contravenționale, precum și principiul individualizării răspunderii contravenționale și sancțiunii contravenționale, asfel ca obiecțiile făcute de către *Taucci Ivan* în contestația sa să aibă un caracter de a evita răspunderea contravențională și care să nu poată influiența actele nominalizate supra, or, odată ce procesul verbal cu privire la contravenție și hotărîrea de sancționare fiind legale în fond, aceste acte nu pot fi anulate pe motive formale.

În circumstanţele enunţate instanţa de judecată conchide că, în cadrul judecării cauzei s-a confirmat netemeinicia contestaţiei lui *Taucci Ivan* împotriva procesului verbal cu privire la contravenție și a deciziei de sancționare din 24.09.2025 întocmit de agentul constatator din

cadrul IP Rîșcani, Cudelea Grigore, în privința lui *Taucci Ivan* săvîrșirea contravenției prevăzute de art. 47^2 alin.(1) lit.c) Cod contravențional, urmează a fi menținute fără modificări.

Conducîndu-se de prevederile art. 448, art. 460 şi art. 462 Cod contravenţional al R. Moldova, instanţa de judecată,_____

H O T Ă R Ă Ş T E:

Contestaţia înaintată de Taucci Ivan împotriva procesului-verbal cu privire la contravenţie şi deciziei agentului constatator al IP Rîșcani Cudelea Grigore din 24.09.2025, prin care a fost recunoscută vinovată și sancționată în baza art. 47^2 alin.(1) lit.c) Cod contravențional al RM, cu amendă în mărime de 150,00 (una sută cincizeci) unități convenționale, ceia ce constituie 7500,00 (șapte mii cinci sute,00), se respinge, fiind neîntemeiată.

Hotărârea cu drept de recurs în termen de 15 zile la Curtea de Apel Nord, prin intermediul Judecătoriei Drochia sediul Rîșcani.

Preşedintele şedinţei, judecător Sergiu Godorogea